

ชื่อผลงาน การเดินทางของฉัน

นางสาวอัจฉราภรณ์ สารรัมย์

หน่วยตรวจผู้ป่วยนอกพิเศษโสต ศอ นาสิก

เมื่อดิฉันเรียนจบมัธยมศึกษาตอนปลาย ดิฉันได้เข้ามาสมัครเรียนผู้ช่วยพยาบาลในกรุงเทพมหานคร เพื่อทำตามความฝันของครอบครัว และตัวของดิฉันเอง ในช่วงเวลาที่เรียนและขึ้นฝึกงานดิฉันได้ดูแลผู้ป่วยหลายคนแต่ละคนมีการดูแลที่แตกต่างกันไป มีผู้ป่วยคนหนึ่งที่ได้ดิฉันรับหน้าที่ดูแลเป็นผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย ผู้ป่วยจะมีไข้ตลอดเวลา ดิฉันจึงได้ทำการเช็ดตัวลดไข้ ให้ยาให้อาหารทางสายยาง พลิกตะแคงตัวดูแลผู้ป่วยให้สุขสบาย ดิฉันอยากให้ผู้ป่วยสุขสบายตัวแม้ผู้ป่วยจะไม่สามารถสื่อสารบอกดิฉันได้ ดิฉันมักจะได้รับคำขอบคุณจากญาติผู้ป่วยเสมอๆ นั่นก็ทำให้ดิฉันยิ้มและดีใจมากๆ ญาติผู้ป่วยหลายคนชอบถามดิฉันว่าเหนื่อยไหม ชอบในสายอาชีพนี้ไหมถึงมาทำงานแบบนี้ ดิฉันก็ตอบไปว่าชอบ และทุกอย่างอย่างนั้นคือหน้าที่ความรับผิดชอบของเรา

เมื่อเรียนจบผู้ช่วยพยาบาลมา ดิฉันก็ทำงานดูแลผู้ป่วยในหอผู้ป่วยมาตลอด 6 ปี ซึ่งตัวดิฉันเองรักและชอบในการอยู่เวรขึ้นกะ เช้า บ่าย ดึก แม้จะไม่มีค่อยมีเวลาพักผ่อนปกติเหมือนคนอื่น แต่ดิฉันก็ตั้งใจและภูมิใจที่ได้ดูแลผู้ป่วย ได้เห็นผู้ป่วยหายกลับบ้านไปใช้ชีวิตได้อย่างปกติ หรือส่งผู้ป่วยไปยังห้องสุดท้ายอย่างภาคภูมิใจ

เมื่อวันหนึ่งที่ดิฉันมีความจำเป็นต้องย้ายหน่วยงาน จากที่เคยดูแลผู้ป่วยในหอผู้ป่วย มาดูแลให้บริการหน่วยตรวจผู้ป่วยนอก การเปลี่ยนแปลงของดิฉันจึงได้เริ่มขึ้นอีกครั้ง การเปลี่ยนแปลงครั้งนี้เป็นการนับหนึ่งใหม่อีกครั้งของการทำงาน ในช่วงแรกๆ ดิฉันเครียดและกดดัน ด้วยอะไรหลายอย่างที่ต้องปรับตัว การทำงานและระบบงานเปลี่ยนไปจากเดิม จากที่เคยเช็ดตัวให้อาหารทางสายยาง พลิกตะแคงตัว เปลี่ยนแอมพูลิส ให้ผู้ป่วยก็ได้ทำน้อยลง หรือไม่ได้ทำเลย ดิฉันได้เปลี่ยนมาให้บริการผู้ป่วยที่มาตรวจตามนัดหมาย จัดเตรียมเอกสารผู้ป่วยสำหรับเข้าพบแพทย์ ดูแลความเรียบร้อยต่างๆ เพื่อความรวดเร็วในการเข้าพบแพทย์และให้ผู้ป่วยได้รับการบริการได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว ช่วยแพทย์ในการทำหัตถการต่างๆที่แปลกไป ดิฉันได้เจอคนไข้และญาติที่หลากหลายมากขึ้น การทำงานต้องแข่งกับเวลามากขึ้น แต่สิ่งหนึ่งที่ยังเหมือนเดิมคือ ได้เห็นรอยยิ้ม ได้รับคำขอบคุณ และความพึงพอใจในการให้บริการของเราก่อนผู้ป่วยกลับบ้าน นั่นก็ทำให้ดิฉันมีความสุขกับการให้บริการในรูปแบบใหม่

การที่ได้ดูแลให้บริการผู้ป่วยที่มาตรวจ ในช่วงแรกก็ยากสำหรับดิฉัน แต่เมื่อทำบ่อยๆทุกวัน ก็ทำให้ดิฉันเกิดการเรียนรู้ เข้าใจงานและเข้าใจผู้มารับบริการมากขึ้น สถานที่แห่งนี้ก็ยังคงเป็นสถานที่ใหม่ที่ดิฉันยังคงต้องศึกษาเรียนรู้ แก้ไข ปรับปรุง เพื่อให้ผู้มารับบริการได้รับการรักษาที่ถูกต้อง รวดเร็ว และพึงพอใจ

สำหรับดิฉันไม่ว่าจะอยู่จุดไหน ที่ไหน ตำแหน่งไหน การได้ดูแลบริการผู้ป่วยอย่างเต็มที่เต็มความสามารถของเราคือที่สุดของความภูมิใจแล้ว ดิฉันก็ยังจะดูแลและให้บริการผู้ป่วยต่อไป และจะทำทุกอย่างวันให้ดีที่สุดเพราะทุกอย่างคือหน้าที่ของเรา คือชีวิต คือความปลอดภัย คือความสุขของผู้ป่วย